

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-162/17-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Arme Vagner Popović, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/243, urbroj: 401-01/04-17-6 od 27. lipnja 2017., radi obnove postupka ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 12. listopada 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/243, urbroj: 401-01/04-17-6 od 27. lipnja 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbačen je prijedlog tužitelja za obnovu postupka dovršenog rješenjem tuženika, klasa: UP/II-008-07/17-01/243, urbroj: 401-01/04-17-3 od 9. lipnja 2017., kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Vukovaru, broj: PPI-DO-3/2017 od 20. ožujka 2017., a kojim su tužitelju uskraćene informacije zatražene zahtjevom za pristup informacijama od 12. ožujka 2017. godine.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu, kojom prvenstveno predlaže spajanje ovog postupka s postupkom povodom podnesene tužbe ovom Sudu radi poništenja rješenja od 9. lipnja 2017., klasa: UP/II-008-07/17-01/243, urbroj: 401-01/04-17-3, a kojim je odbijena njegova žalba protiv prvostupanjskog rješenja od 20. ožujka 2017., i to temeljem članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI). Tužitelj je u prijedlogu za obnovu postupka okončanog rješenjem tuženika od 9. lipnja 2017. naveo da je drugostupanjsko tijelo prilikom odlučivanja o žalbi utvrđivalo činjenice o kojima tužitelju nije dana mogućnost izjašnjavanja, što su razlozi iz članka 123. stavka 1. točke 1. i 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.-dalje u tekstu: ZUP), jer do donošenja drugostupanjskog rješenja tužitelju nije bila dana mogućnost sudjelovanja u provođenju dokaznog postupka, iako se stranci mora omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama i okolnostima važnim za rješavanje upravne stvari (članak 30. stavak 1. ZUP-a). Uz prijedlog za obnovu postupka tužitelj je priložio informaciju od 12. travnja 2017. dostavljenu po Općinskom državnom odvjetništvu u Koprivnici, informaciju od 12. travnja 2017. dostavljenu po Općinskom državnom

odvjetništvu u Varaždinu, informaciju od 12. travnja 2017. dostavljenu po Općinskom državnom odvjetništvu u Čakovcu, informaciju od 12. travnja 2017. dostavljenu po Županijskom državnom odvjetništvu u Varaždinu (priloženo na spis tuženika, klasa: UP/II-008-07/17-01/243), iz kojih je razvidno da su ta tijela u cijelosti udovoljila zahtjevu za informaciju te se činjenično stanje u bitnosti razlikuje od onog na koje se poziva tuženik, odnosno na postupak, klasa: UP/II-008-07/17-01/290 i UP/II-008-07/17-01/316. Obzirom u obrazloženju pobijanog rješenja kojim se odbacuje prijedlog za obnovu postupka tuženik ne obrazlaže zbog čega smatra da po zahtjevu ne treba omogućiti pristup informacijama kako je traženo, naime, tužitelj je tražio omogućiti pristup onoj dokumentaciji tj. preslikama iz koje proizlaze podaci koje traži zahtjevom za pristup informacijama, odnosno presliku više postojećih informacija, odnosno dokumenata iz kojih bi se samostalno obradom došlo do traženih informacija, čime je počinjena bitna povreda upravnog postupka iz članka 98. stavka 5. ZUP-a, jer je obrazloženje pobijanog rješenja nerazumljivo, te u njemu nisu iznesene odlučne činjenice radi kojih bi i sama upravna stvar bila riješena na ispravan način. Nadalje, obzirom da tuženik čini nespornim da je provodio ispitni postupak povodom žalbe, ali smatra da nije bio dužan omogućiti o tome očitovanje i raspravljanje o odlučnim činjenicama stranci, to je pobijanim rješenjem počinjena bitna povreda upravnog postupka i iz članka 126. ZUP-a, jer je tužitelj podnio pravovremeni i dopušteni prijedlog za obnovu postupka, utemeljen na članku 123. stavku 1. točki 1. i 5. ZUP-a. Stoga tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti rješenje tuženika od 27. lipnja 2017. te predmet vratiti na ponovno odlučivanje.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, ističe kako su tužbeni navodi neosnovani te u cijelosti ostaje kod navoda iz pobijanog rješenja, a što nastavno u odgovoru opširno obrazlaže. Suprotno navodima tužitelja, ne može se prihvatiti njegov ničim argumentirani zaključak da mu je trebalo omogućiti pristup dokumentima iz kojih bi samostalnom analizom došao do traženih informacija, s obzirom da je u konkretnom slučaju detaljno obrazloženo, pozivanjem na relevantne zakonske odredbe, koje su podatke državna odvjetništva dužna voditi. Nadalje, činjenica da su pojedina državna odvjetništva navedena u tužbi tužitelja izrađivala tražene informacije, iako to nisu bila dužna u smislu članka 18. stavka 5. ZPPI-a, što je također detaljno obrazloženo u osporenom rješenju tuženika, ne dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju i prvostupanjsko tijelo bilo dužno postupiti na navedeni način, posebno stoga što upravni postupak ne poznaje institut presedana koji bi obvezivao javnopravna tijela u sličnim situacijama. Nastavno u odgovoru na tužbu tuženik opširno iznosi i druge razloge zbog kojih smatra da su tužbeni navodi neosnovani, slijedom čega predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 153/12., 152/14. i 29/17.), tužitelju je dostavljen odgovor na tužbu koji je dostavio tuženik.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja, ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je odbacio tužiteljev prijedlog za obnovu postupka okončanog drugostupanjskim rješenjem istog tijela od 9. lipnja 2017., uz obrazloženje da okolnost na kojoj se prijedlog temelji nije učinjena vjerojatnom.

Naime, obnova postupka je, prema odredbi članka 123. stavka 1. i 2. ZUP-a, izvanredni pravni lijek protiv konačnih odluka (odluka protiv kojih se ne može izjaviti žalba), koji se može dozvoliti iz taksativno navedenih razloga u tom članku, između ostalih, može se dozvoliti ako se sazna za nove činjenice ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drukčijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni, odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku (stavak 1. točka 1.), odnosno ako osobi koja je trebala sudjelovati u svojstvu stranke nije bila dana mogućnost sudjelovanja u postupku (stavak 1. točka 5.).

Činjenice pak na koje tužitelj ukazuje u svom prijedlogu, kao i u tužbi (nije u postupku

saslušan te mu nije pružena mogućnost da se očituje o činjenicama na kojima je drugostupanjsko rješenje od 9. lipnja 2017. utemeljeno), odnose se u stvari na pogrešnu primjenu postupovnog prava, a što ne predstavlja razlog za obnovu postupka propisan citiranom zakonskom odredbom.

Naime, tužitelj je imao mogućnost zbog pogrešne primjene propisa drugostupanjsko rješenje od 9. lipnja 2017. osporavati u upravnom sporu, a što je i učinio podnošenjem tužbe, o kojoj je ovaj Sud odlučio svojom presudom, poslovni broj: UsII-147/17-10 od 21. rujna 2017., a kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje navedenog rješenja tuženika.

Slijedom izloženog, i po ocjeni ovog Suda, pravilan je zaključak tuženika prema kojem okolnost na kojoj se prijedlog temelji tužitelj nije učinio vjerojatnom, radi čega je ostvaren uvjet za odbacivanje prijedloga, temeljem odredbe članka 126. stavka 1. ZUP-a.

Sud ne nalazi osnovanim niti prijedlog tužitelja usmjeren na spajanje ovog postupka s postupkom koji se vodi povodom njegove tužbe podnesene radi poništenja rješenja tuženika od 9. lipnja 2017., kojim je predmetni postupak okončan. To ne samo iz razloga jer je navedeni upravni spor dovršen pravomoćnom presudom ovog Suda od 21. rujna 2017. (broj: UsII-147/17-10), već i stoga što je, sukladno odredbi članka 3. stavka 1. podstavka 1. Zakona o upravnim sporovima, predmet upravnog spora ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek, slijedom čega proizlazi da se upravni spor vodi protiv pojedinačne odluke (upravnog akta) pa se stoga jednom tužbom u upravnom sporu može pobijati jedan upravni akt.

Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 12. listopada 2017.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.